

Rebecca Johnson

Julinka A JEJÍ ZVÍŘÁTKA

ZATOULANÍ
PEJSKOVÉ

FRAGMENT

Julinka a její zvířátka

Zatoulaní pejskové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rebecca Johnson

Julinka a její zvířátka – Zatoulaní pejskové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Rebecca Johnson

Julinka A JEJÍ ZVÍŘÁTKA

ZATOULANÍ PEJSKOVÉ

ilustrace Kyla May

F FRAGMENT

*Věnováno mému skvělému bratru
Rayovi, který mě vždycky dovede
rozesmát.*

R x

Ahoj! Jmenuju se Julie. Je mi deset.
A jsem skoro veterinářka!

Vsadím se, že si říkáte, jak může být teprve
desetiletá holka skoro veterinářka. Ale vlastně je
to docela jednoduché. Moje mamka je veterinářka.
Dívám se, jak pracuje, a pořád jí pomáhám.
Vůbec to není tak těžké, víte...

Kapitola 1 Psi vědí, že jim veterináři pomohou

Vzbudil mě nějaký škrábavý zvuk, ale já se snažila si ho nevšímat. Včera večer přišla bouřka, kvůli které jsem nemohla usnout, takže jsem si chtěla přispat.

„Přestaň, Maxi,“ zabrblala jsem a zabořila hlavu pod polštář. Max je můj pětiletý bráška, hotový blázen do dinosaurů. Na nic jiného nemyslí. Určitě si už zase hrál v chodbě se svými dinosauřími figurkami.

Škrábání nepřestávalo. Zrovna jsem se chystala zavrčet znovu, když vtom jsem uslyšela tiché zakňourání. To není

Max, pochopila jsem a posadila se na posteli. Přicházelo to zvenčí.

Šla jsem k domovním dveřím a vyhlédla ven přes sklo. Byl to pejsek. Špinavý, vyhublý pes. Přiložila jsem dlaň ke sklu a on ho začal z druhého strany olizovat. Určitě věděl, že jsem skoro veterinářka.

Veterináři vědí, že na zaběhnuté psy se musí opatrně, ale já poznala, že tenhle je přátelský a potřebuje pomoc.

Pootevřela jsem dveře a pejsek dovnitř hned strčil rozcuchanou hnědobílou hlavu. Oháněl se jazykem a hledal něco, co by olízal. Vtom se z kuchyně přiřítíl můj kokršpaněl Kudrnáč a začal štěkat jako blázen.

„Kudrnáči! Buď zticha!“ zakřičel táta z ložnice.

„Já se o něj postarám, tati,“ zavolala jsem zpátky. „Klidně spi.“ Taťka

domácí mazlíčky nemá moc rád, takže jsem si byla dost jistá, že ze zatoulaných domácích mazlíčků taky nebude mít velkou radost.

Popadla jsem Kudrnáče za obojek a snažila se ho držet dál od toho cizího psa, jenže on se rozštěkal ještě hlasitěji a ten tulák se z druhé strany tlačil dovnitř. Byli na mě moc silní. Dostali se až těsně k sobě. Aspoň Kudrnáč přestal štekat.

Stáli skoro jako sochy a dotýkali se čenichy. Cizí pes byl o hodně větší než Kudrnáč, ale vypadal bázlivější. Otevřela jsem dveře o trochu víc a do předsíně se nahrnula velká hnědá chlupatá koule. Oba vrtěli ocasy a zběsile se očichávali. Okamžitě se skamarádili.

Nový pes neměl žádný obojek. Někteří lidé by opravdu potřebovali

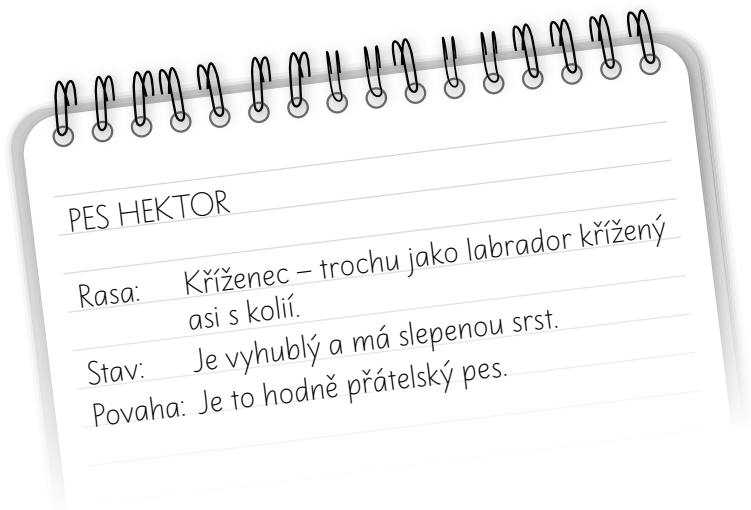
přednášku o tom, jak pečovat o zvířata. Odvedla jsem Kudrnáče do kuchyně a tulák se hnal za námi.

Tiše jsem za sebou zavřela kuchyňské dveře a přemýšlela, co budu dělat. Budu potřebovat svůj zápisník a veterinářskou brašnu, abych mohla psa prohlédnout. Proklouzla jsem do svého pokoje a obojí si vzala.

Když jsem se vrátila do kuchyně, hnědý pes hltal zbytky z Kudrnáčovy misky. Kudrnáč z toho neměl radost.

Podívala jsem se na prázdnou stránku.

„Ze všeho nejdřív potřebuješ nějaké jméno,“ rozhodla jsem. Z nějakého důvodu mě jedno hned napadlo, a tak jsem ho napsala na první řádek a začala si dělat poznámky.

Vytáhla jsem svůj stetoskop a poslechla si Hektorovo srdíčko. Potom jsem mu prohlédla oči a uši. Vypadal, že ho ta prohlídka hodně baví. Kudrnáč neustále strkal čumák do všeho, co jsem dělala.

Rozhodla jsem se, že až mamka vstane, poprosím ji, aby ho prohlédla důkladněji, teď jsem ale potřebovala mluvit se Zuzkou. To je moje sousedka a nejlepší kamarádka.

Zuzka je skoro slavná cvičitelka a chovatelka zvířat. Je to ten nejlepší člověk, který Hektora připraví na jeho první prohlídku.

Bála jsem se, že když odejdu k sousedům a nechám tady psy samotné, rozštěkají se a vzbudí mamku s taťkou. Otevřela jsem lednici a hledala něco, na čem by si mohli pochutnat, zatímco zaběhnu k Zuzce.

Odstrčila jsem pár věcí, až jsem našla dokonalou psí pochoutku – velkou mísu zbylé masové směsi se zeleninou. Hektor a Kudrnáč mě pozorovali, a jakmile jsem dobrotu vytáhla z lednice, začali nadšeně vrtět ocasy.

Zapátrala jsem po druhé psí misce, ale žádnou jsem nenašla. Vtom jsem si ve dřezu všimla Maxovy dinosaurí misky.

„To půjde,“ usoudila jsem a popadla ji.
Naservírovala jsem psům jejich
hostinu a pak jsem pelášila ven
a zavolala do Zuzčina otevřeného
okna. Volat tiše nebylo snadné.

„Zuzi! Zuzi!“

Zrovna jsem se chystala zavolat
ještě jednou, ale to už se objevila